

Pokoj a dobro

Katolícky časopis farnosti Markušovce
Ročník 13 Číslo 5 December 2011

Snímka: P. Lazor

VIANOCE – čas pre blízkych a priateľov

Máme to všetci radi. Vôňa ihličia, vyzdobené príbytky, vianočný stromček, darčeky... To všetko nám naznačuje, že sa blížia Vianoce – ten zázračný čas. Čas, keď sa aj my dospeli vraciame do detstva. Čas, keď sme k sebe milší, láska-vejší, ústretovejší.

Ak sa v duchu zamyslíme, určite si spomenieme aj na chvíle, keď sme svojim blízkym ublížili, urazili ich, zarmútili. A to možno iba preto, že sme boli málo tolerantní a trpezliví.

Žil kedysi chlapec so zlým charakterom. Jeho otec mu dal vrečko klinec a povedal, aby vbil klinec do plotu ich záhrady zakaždým, keď stratí trpezlivosť, alebo bude chcieť niekoho uraziť. Prvý deň chlapec vbil 37 klinec. V nasledujúcich týždňoch sa naučil sebakontrolu a počet klinec vbíjaných

do plotu sa zmenšoval zo dňa na deň. Nakoniec prišiel na to, že je ľahšie kontrolovať sa, ako vbíjať klinec. Konečne nadišiel deň, keď chlapec už nevbil ani jeden klinec. Prišiel k otcovi a povedal mu, že dnes nevbil ani jeden klinec. A otec povedal, aby teraz zakaždým, keď nestratí trpezlivosť, vybral z plotu jeden klinec.

Dni sa míňali, až mohol prísť syn k otcovi a povedať, že už z plotu vybral všetky klinec. Šli sa na to spolu pozrieť a otec povedal: „Synu, dobre si sa zachoval, ale pozri sa teraz na tie diery. Ten plot už nikdy nebude taký, ako bol na začiatku. Keď niekoho urážaš a niečo zlostne hovoríš, nechávaš v ňom také rany, ako tu v tom plote. Môžeš niekomu vraziť nôž do pliec a neskôr ho vybrať, ale vždy tam zostane rana. Nezáleží na

tom, ako často ho budeš prosiť o odpustenie, rana zostane. Slovo môže ublížiť omnoho viac ako úder rukou. Priatelia sú veľkým Božím darom. Sú ochotní vypočuť ťa, keď to potrebuješ, povzbudiť ťa, stáť pri tebe v ťažkých chvíľach. Ukáž, ako veľmi ich máš rád. Pamätaj si na tri zásady: šetri seba, šetri iných, buď zodpovedný za svoje činy.“

Vianočný čas je dobrou príležitosťou na to, aby sme sa zamysleli a uvedomili si, že svojich blízkych a priateľov máme radi, že nám na nich záleží, že ich nevyvážia ani kopy darčiekov, ani stoly plné koláčov. Čarovný čas Vianoc môže premeniť a uzdraviť tento svet, lebo jediný, na čom skutočne záleží, je láska. Tak ju rozdávajme plným priehŕstím a svet bude krajší.

Marek Ondra, kaplán

Relikvia
sv. Cyrila

Marek
Ondra
čítaj str. 3

Keď sa Cirkev
modlí

Ján
Duda
čítaj str. 4-5

Darček pre
Ježiška

Mária
Koňaková
čítaj str. 6

Milí čitatelia!

Nášli ste už zmysel svojho života?

Človek je kľbkom súvislostí, ktoré podmieňujú jeho uvažovanie, rozprávanie, konanie, ale aj nevy-počítateľnosť jeho reakcií.

Iným človekom si nebudeme nikdy istí. Hľadanie istoty v druhom človeku je cestou plnou sklamaní. A aj napriek tomu nás Boh umiestnil do spoločenstva ľudí, aby sme sa naučili byť si vzájomne ná-pomocní. Hoci vedel, že cez druhého človeka prídu nielen posvätenia, ale aj pohoršenia.

Vytvárať a pestovať medziludské vzťahy je zrejme to najťažšie, s čím je človek vo svojom živote konfrontovaný. A do tejto náročnej konfrontácie Boh poslal svojho Syna – Boha, ktorý prišiel na svet ako narodené ľudské dieťa, aby nás vykúpil a aby sme znovu objavili dôstojnosť človeka.

Milí čitatelia, ak ste zmysel svojho života ešte nenašli, je to dobré. Hľadanie zmyslu života je totiž ce-loživotnou záležitosťou. Je to cesta objavovania nášho Stvoriteľa – v sebe, v iných, vo svete. Jeho tajomstvo sa dozvieme až pri osobnom stretnutí s Bohom – z tváre do tváre. Zatiaľ stojíme tvárou tvár tajomstvu, a tak to je správne. Tajomstvo musí ostať tajomstvom, pretože ak by sme odhalili všetky tajomstvá, stávali by sme sa sami bohom.

V tomto vianočnom období preplnenom darčekmi si môžeme symbolicky viac uvedomiť tajomstvo Svätej Trojice, v ktorej je Boh Otec – darca, Boh Syn – obdarovaný a Boh Duch Svätý – darom. Cez optiku tohto darcovstva objavme tajomstvo Boha a dôstojnosť človeka.

Požehnané Vianoce za celú redakciu vyprosuje

Monika Hodnická, šéfredaktorka

Podakovanie

Na konci kalendárneho roka ďakujem všetkým, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom zapojili do tvorby, vydávania, tlače a distribúcie nášho spoločného časopisu. Nech Boh odmení toto zmysluplné úsilie.

Nadálej pozývame do našej redakcie všetkých, ktorí majú záujem s nami spolupracovať. Ste vítaní.

TIE ŠAŠTÍNSKE ZVONY K SEBE NÁS VOLAJÚ

Mariánska úcta je hlboko zakorenená v povedomí slovenského národa, ktorý si uctieva Sedembolestnú Pannu Máriu ako svoju patrónku, ktorej vďačíme nielen za záchranu nášho národa, ale aj za jej orodovanie za nás samotných.

Najznámejšia drevená socha Patrónky Slovenska sa nachádza v našej národnej svätyni v Šaštíne. Človek, ktorý si Pannu Máriu uctieva a modlí sa k nej, môže s jej pomocou lepšie žiť a plniť Božiu vôľu.

Socha Sedembolestnej na hlavnom oltári v bazilike predstavuje utrpenie. Matka drží v lone mŕtve telo svojho Syna, v pozadí stojí kríž – nástroj utrpenia. Oslávenie predstavujú zlaté koruny, ktorými je korunovaný Syn a jeho Sedembolestná Matka. Hlavu sochy Panny Márie zdobí dvanásť hviezd, v pozadí sú zlaté lúče. V hodine utrpenia Ježiš na kríži odovzdáva svoju Matku Jánovi a v osobe Jána zveruje Márii nás všetkých. Vážme si tento dar a ďakujme zaň.

Púť do Šaštína

Ružencové bratstvo v Markušovciach usporiadalo púť do Národnej baziliky Panny Márie Sedembolestnej v Šaštíne. Pozvanie prijali aj veriaci z filiálky Teplička a farnosti Rudňany.

Púť začala 15. septembra o 3:30 hodine, ako ináč, s večerným požehnaním nášho duchovného otca a rannou modlitbou za šťastnú cestu. Do cieľa sme dorazili s Božou pomocou, kde na nás čakalo príjemné stretnutie s čestnou členkou ružencového bratstva pani Margitou Baranovou, ktorá už dlhší čas žije mimo Markušoviec. Bolo to milé, srdečné a obohacujúce stretnutie pre obidve strany.

Svätá omša sa začala o 10:30 hod. Celebroval ju bratislavský arcibiskup metropolita Mons. Stanislav Zvolenský za účasti jeho excelencie Mária Jordani – apoštolského nuncia na Slovensku, otcov biskupov, kňazov a ostatnej asistencie. Po pozdravení všetkých prítomných nás privítal srdečnými slovami pri našej duchovnej Matke, Sedembolestnej Márii, žene, ktorá má vieru, nádej, lásku, silnejšiu ako pozemská smrť.

Homíliu predniesol olomoucký arcibiskup metropolita Mons. Ján Graubner. Priniesol nám pozdrav z Moravy a Čiech. Vyzdvihol náš národ, ktorý oslavuje Pannu Máriu ako hlavnú patrónku, má k nej osobitý vzťah, zveruje jej svoje potreby, učí sa od nej, miluje ju. Pripomenul nám, že skrze Máriu prišiel Spasiteľ na tento svet, aby nás zachránil. Boh si ju vyvolil a ona neodporovala, povedala Bohu svoje fiat. Poukázal tiež, že v dnešnej dobe žije Európa v blahobyte, darí sa nám dobre, no napriek tomu sme sústredení len na seba. Nerobíme si starosti, hľadáme si iné vzory bez Boha. Pannu Máriu však nepredstihne žiadna iná superstar.

Dnešný svet je chorý, národy vymierajú pre nedostatok lásky. Bez pevných rodín, ktoré sa snažia o kresťanskú výchovu detí, zahynieme. Ak však kresťania splnia svoje poslanie a budú mať odvahu prijať pozvanie Sedembolestnej Matky k záchrane rodín, národa, budeme svedkami pravého opaku. Lebo kto miluje, zachováva prikázania. Keď svojimi slovami, skutkami budeme robiť dobro, budeme mať podiel na premene sveta a Boh bude s nami. Na kríži ukázal Ježiš lásku až do krajnosti, preto majme odvahu aj my a prijmime Máriino pozvanie na spoluprácu. Potom Ježiš aj o nás povie: „To je moja Matka, to sú moji bratia, sestry, príbuzní.“

Pred ukončením slávnosti nás arcibiskup povzbudil, aby sme žili svoje kresťanstvo naplno všade, kam sa rozídeme a na záver nám bolo udelené slávnostné požehnanie.

Po slávnosti sme si prezreli interiér baziliky a predniesli osobné prosby a poďakovania. Pätnásta hodina nám pripomenula Hodinu Božieho milosrdenstva, a tak sme sa spoločne pomodlili Korunku k Božiemu milosrdenstvu. Cesta domov ubiehala pomerne rýchlo a v príjemnej atmosfére, ku ktorej prispel i pesničkový maratón mariánskych piesní. Všetci zúčastnení si odniesli domov hlboký duchovný zážitok.

Sedembolestná Panna Mária, Patrónka Slovenska, oroduj za nás.

Anastázia Sopková

RELIKVIA SV. CYRILA

V mesiaci január 2011 začala po Slovensku putovať relikvia svätého Cyrila, jedného z dvoch solúnskych bratov, ktorí v roku 863 prišli na územie Veľkej Moravy. Táto udalosť vzbudila záujem nielen občanov, ale aj médií.

Slovo „relikvia“ pochádza z latinského reliquus, čo znamená zostatok a používa sa predovšetkým v kresťanskej terminológii. Myslí sa tým to, čo zostalo z tela nejakého svätca. V širšom zmysle sa týmto výrazom označujú aj odevy a iné veci, ktoré svätec používal alebo boli načas priložené k jeho telu.

Zázračný rozmer relikvie

Samotná úcta k relikviám má dlhú históriu. Je prakticky tak stará ako samo kresťanstvo. Evanjeliá nám hovoria o tom, ako sa Ježišových šiat, či dokonca len obruby jeho odevu chceli dotknúť ľudia, pričom túžili po mnohých telesných i duchovných dobrodeniach. Často pritom dochádzalo k zázračnému uzdraveniu alebo oslobodeniu od vplyvu Zlého.

Od čias apoštolov boli telá mučeníkov objektom osobitnej úcty, kedy už aj dotyk tela svätca či jeho šiat priniesol účasť na jeho svätosti a milosti. Telo svätca bolo totiž životom v Bohu natolko preduchovené, že časť toho božského svetla, akási energia, stále ostáva v zostatkoch svätca a môže aj dnes uzdravovať či oslobodzovať. Toto je tzv. zázračný rozmer relikvie.

Oveľa hlbší je iný, modernejší rozmer relikvie. Relikvia tela je vlastne zostatok tela, ktoré bolo nástrojom jeho hrdinských čností. Inak povedané, predstavuje premietnutie jeho samého do aktuálnej, súčasnej doby.

Putovanie relikvie sv. Cyrila

Telo sv. Cyrila, ktorý zomrel 14. februára 869, bolo pochované s veľkou úctou po pravej strane oltára v rímskej Bazilike sv. Klementa.

Dobové kroniky spomínajú mnohé zázraky, ktoré sa udiali pri Cyrilovom hrobe. Po prestavbe baziliky boli relikvie prenesené do jej novej časti, kde sa nachádzali až do konca 18. storočia.

Počas nepriaznivých čias za Rímskej republiky (1798), ktorá vznikla ako dôsledok Napoleonovej okupácie Ríma, boli relikvie prenesené do chrámu Chiesa Nuova a uložené k hrobu sv. Filipa Neriho.

Začiatkom 19. storočia sa relikvie dostali do vlastníctva šľachtickej rodiny Mattei. Rodina sa neskôr i so svojimi cennosťami, medzi ktorými sa nachádzal i relikviár sv. Cyrila, presťahovala z Ríma do mesta Recanti pri Jadranskom mori.

Relikvie boli naspäť odovzdané 14. novembra 1963 do rúk pápeža Pavla VI. v Sixtínskej kaplnke i za účasti biskupa Mons. Andreja Grutku, rektora Slovenského ústavu sv. Cyrila a Metoda Mons. Štefana Náhalku, tečajšieho kardinála Jozefa Tomku, koncilových otcov zo Slovenska biskupov Mons. Ambróza Lazíka, apoštolského administrátora trnavského, Mons. Róberta Pobožného, rožňavského biskupa a Mons. Edurada Nécseya, apoštolského administrátora nitrianskeho. Prítomná bola tiež kňažná Antici – Mattei z Recanti.

17. novembra 1963 boli relikvie uložené za prítomnosti pápeža Pavla

VI. v Bazilike sv. Klementa v Kaplnke sv. Cyrila a Metoda. Nasledujúci rok bola časť relikvií darovaná Katedrále v Nitre (3. februára 1964).

Svätí slovanskí apoštoli Cyril a Metod sú v našom národe veľmi uctievaní aj zásluhou banskobystrického biskupa Mons. Štefana Moysesca, ktorý sídlil vo Svätom Kríži nad Hronom (dnes Žiar nad Hronom).

Relikvia sv. Cyrila na Slovensku

30. decembra 2010 pri príležitosti odovzdania relikvie na putovanie po Slovensku Mons. Judák v Bratislave povedal, že pôsobením svätých solúnskych bratov Cyrila a Metoda „naši predkovia vstúpili do európskych dejín, do vtedajšieho sveta, svojou písomnou kultúrou, právnym poriadkom, predovšetkým však s etickými normami kresťanstva. Svojou múdrosťou predišli storočia, keď osvojovanie evanjelia prijímali autenticky vo svojej rodnej reči.“

Marek Ondra,
kaplán

Snímka: Jozef Sukenik

Keď sa Cirkev modlí

V našej Cirkvi platí starobylá múdrosť: „To, čo Cirkev verí, to sa aj modlí.“ A platí to aj naopak: „To, čo sa Cirkev modlí, to aj verí.“

Pamätám si, ako sme sa od detstva modlili každý večer tieto modlitby: Otče náš, Zdravas Mária, Verím v Boha, Desatoro, Päť cirkevných prikázaní, Šesť hlavných právd, Sedem sviatostí, Sláva Otcu, Anjel Boží strážca môj a napokon modlitbu ľútosti nad svojimi hriechmi.

Modlitbu **Otče náš** nám daroval Spasiteľ Ježiš Kristus, keď učil svojich apoštolov modliť sa. Modlitba **Zdravas Mária** vznikala postupne a skladá sa z anjelovho pozdravu, ktorým pozdravil Máriu pri zvestovaní, upraveného pozdravu, ktorým ju pozdravila Alžbeta pri navštívení v Judských horách a z prosieb Cirkvi. **Vyznanie viery** je apoštolským, pretože táto formulácia našej viery siaha až do čias apoštolov a **Desatoro** ešte ďalej, až do čias Mojžiša na hore Sinaj. **Päť cirkevných prikázaní** predstavuje želania, ktoré Cirkev považuje za urgentné, a preto chce, aby sme si ich často pripomínali a zároveň i uskutočňovali. **Šesť hlavných právd** nepredstavuje všetky pravdy, v ktoré veríme, ale považujeme ich za veľmi dôležité piliere toho, čo veríme. Sviatosti sú prameňmi nášho posväcovania. **Sláva Otcu** je modlitba oslavy jedného Boha v troch osobách a **modlitba k anjelovi strážnemu** je prosbou, aby nás náš ochranca sprevádzal a chránil na ceste k spásu. Napokon **ľútosť** ako prosba o očistenie našej duše, odprosenie Boha za hriechy, aby sme si líhali na odpočinok čistí pred Bohom a s jeho pomocou a z jeho dobrodenia aj ráno vstali.

Hľa, koľko múdrosti a rozumnosti. Nebolo potrebné sa modlitby učiť ako básničku, stačilo sa ich modliť každý deň a nebol problém poznať ich text a jeho obsah.

Pamätám si ešte z čias môjho pôsobenia v Markušovciach, keď som mal pohovor s birmovancami, že medzi otázkami mali aj takúto: „Vymenuj aspoň 5 udalostí zo života Pána Ježiša.“ V zátvorke bola napísaná pomôcka (tajomstvá sv. ruženca, zastavenia krížovej cesty). Niektorí si aj potažkali,

že je to ťažké ako na vysokej škole. A ja som obe udalosti prepojil s modlitbou posvätného ruženca a s modlitbou krížovej cesty. V modlitbe posvätného ruženca je až 20 udalostí zo života Pána Ježiša a v modlitbe krížovej cesty 14 zastavení Pána Ježiša. Spolu 34 udalostí zo života Pána Ježiša. Z nich bolo potrebné povedať iba päť. Niektorí nevedeli ani tých päť, hoci väčšina ich poznala. Pritom sa v rámci prípravy v skupinách modlili aj posvätný ruženec. Jednoducho, kto sa modlí, vie aj to, čo Cirkev verí. Kto sa nemodlí, nevie a nepozná, čo Cirkev verí.

Modlitba je úkonom kultu

My kresťania sme povinní vzdávať Pánu Bohu kult klaňania sa. Vyžaduje to od nás prvé prikázanie Desatora, no vyplýva to i zo samotného vzťahu Boha a človeka. Boh nás zo svojej lásky stvoril, potom nás obeťou svojho Syna vykúpil a umožňuje nám získať večnú spásu, nebeské kráľovstvo tým, že nás prijíma za svoje deti. Človek na tento láskyplný postoj a činnosť Boha odpovedá tým, že ho uznáva za svojho Pána a Boha, čo nie je nič iné, než úkon klaňania sa. Svätých máme v úcte, ale iba Pánu Bohu sa klaníme.

Ak si otvoríme Katechizmus Katolíckej cirkvi, nájdeme tam učenie, že modlitba je úkonom viery, nádeje a lásky (str. 516). Ak sa nemodlíme, páchame hriech, lebo si nectíme Pána Boha. Preto apoštoli neprestávali roz-

právať o činoch a skutkoch Pána Ježiša, prví mnísi recitovali slová žalmov znova a znova, ba niektorí vedeli naspamäť celé dlhé texty a sv. Benedikt v 6. storočí pripomínal: „Modli sa a pracuj.“ Preto štvrtý lateránsky koncil a pápež Inocent III. v roku 1215 nariadil modlitbu a účasť na sv. omši v nedele a na prikázané sviatky ako povinnosť, lebo niektorí kresťania to prestávali praktizovať a dopúšťali sa tak hriechu zanedbávania kultu klaňania sa Bohu. A preto nám to Cirkev pripomína aj dnes.

Je síce dosť nepríjemné, ak nám naše povinnosti voči Bohu má niekto pripomínať, ale nie je to nútenie či donucovanie. Veď ak niekto miluje svojich rodičov a súrodencov a vládne sa k nim správa, má ich v úcte, treba ho azda nútiť k tomu, aby robil, čo je voči nim povinní robiť? A je to azda zlé, ak

nám to niekto pripomenie?

Tak je to aj s našou modlitbou, ktorou vzdávame kult klaňania sa Bohu. Ak sa nemodlíme, nevzdávame Pánu Bohu povinnú úctu a poklonu a ak nám to niekto pripomenie, dobre robí. Mali by sme pripomenutia rodičov, kňazov či iných k modlitbe, brať vážne, začať sa opäť modliť, byť v modlitbe zodpovednejší, vytrvalejší.

Modlitba je darom aj pre nás

Modlitba je darom aj pre nás, lebo nás drží v pokore a prináša nám pokoj duše. Ak sa modlím, musím sa pokoriť pred Bohom. Iba pyšný človek sa nemodlí, lebo on sa pred Bohom skláňať v pokore nechce. Viem, že veľa veľkých ľudí (biskupi, kňazi, politici, podnikatelia atď.) sa statočne, vytrvalo a v pokore modlí pravidelne. Niektorí sa modlia klasické modlitby, ktoré som spomenul vyššie, iní sa modlia liturgiu hodín, aspoň základné časti: ranné chvály a večery, ďalší pravidelne čítajú žalmy alebo iné časti Svätého písma.

Modlitba rozširuje aj naše poznanie, našu prirodzenú múdrosť, obohacuje o múdrosť Božiu, vlieva našej duši pokoj a pokoj je mimoriadne vzácny dar našej duše. Často sme obklopení nepokojnými ľuďmi. Okolo nás je príliš veľa ľudskej neistoty i obáv ohľadom našej smrti a večnej spásy. Kto sa modlí, upevňuje svoj pokoj, nachádza istotu v Bohu. Preto človek, ktorý sa modlí, je alebo by mal byť omnoho pokojnejší, istejší, lebo sa o svoju dušu a večnú spásu stará tým, že nezanebdáva Pána Boha, ale naopak, v modlitbe ho zahŕňa svojou pozornosťou a klaňaním sa.

Veľký učiteľ duchovného života sv. Alfonz Maria Liguori o modlitbe povedal: „Kto sa modlí, nebude zatratený“. Zdá sa, že sa blížia nepokojné a ťažké časy. Nevieme, čo nás čaká a či nám niekto pomôže. Neprestávajme sa preto modliť, aby sme ostali pokojní v nepokojných časoch, aby sme neklešali na duchu, aby sme opierali svoju istotu o Pána Boha a s dôverou očakávali pomoc, aby sme mali silu uniesť všetko, čo by mohlo byť pre nás neľahkým bremenom či ťažkosťou.

Ján Duda

Snímky: Peter Lazor

rodičia, na slovíčko ...

Host' – televízia

Sú sviatky. Chodievame na návštevy, prežívame pokojné a radostné dni. No do pokoja našich duší sa nenápadne vtiera nepozvaný (či pozvaný?) host' – televízia.

problémy, rozhlas nás ubezpečuje, že sme v politike dobre zorientovaní a situačné komédie nám diktujú, čo je smiešne, keď sa na nich sporadicky ozýva smiech zo záznamu.

Na začiatku tretieho tisícročia je ťažké objasniť, aký veľký vplyv majú média na našu vieru a rebríček hodnôt. Veľa ľudí pociťuje samotu a absenciu akýchkoľvek väzieb s druhými. Ľudia bývajú v spoločnom dome, ale spoločného veľa nemajú. Ak sa nejaké väzby tvoria, tak umelo – prostredníctvom vecí dostupných v obchode, počúvaním a nekritickým prijímaním myšlienok propagovaných televíziou a inými médiami, pokusmi zmeniť sa podľa obrazu, ktorý vidíme a po ktorom túžime.

Publicisti tvrdia, že to, čo vplýva na všeobecnú kultúru, je síce záberom široká, ale zároveň veľmi plytká prezentácia dobieh a ideí. Tie sú najprv zveličené a až v takej podobe sa potom – v záujme dosiahnutia vyššieho zisku a väčšej dominancie nad konzumentmi oných dobieh a hodnôt – dostanú k ľuďom. Napríklad popkultúra zobúdzva v jednotlivcoch hlad po peniazoch a túžbu byť niekým. Televízne komédie, filmové seriály, herci – nás poučujú, čo je dôležité a v čo treba veriť. Televízia i obrázkové časopisy nás učia, ako dobre vyzeráť, ako sa obliecť, aby sme vyzerali ako úspešní ľudia. Poppsychológia učí, ako a čo pociťovať. Správy zjednodušujú vážne globálne

Rodinný život a tradičné hodnoty kedysi ľudí spájali, boli koreňmi spoločnosti. Spájala nás tradičná kultúra, nie sústavne sa meniaci popkultúra. V snahe dosiahnuť cieľ a materiálne bohatstvo, rodiny či skupiny nie sú také súdržné. Ľudia sa čoraz viac podobajú listom na stromoch – tie sú zdanlivo veľmi blízko pri sebe, no zabúdame na korene, na tie nikto nemyslí. Je to znak fyzickej a duchovnej choroby našej spoločnosti. Keď tradičné hodnoty upadajú, čosi iné ich musí nahradiť. Obvykle je to konzumný spôsob života.

Všetko sa rýchlo zakráda do našich životov. Je čoraz ťažšie nájsť si čas a žiť spolu ako rodina a v rodine. Nie je najvyšší čas odovzdať deťom tie najcennejšie poklady – spoločenské i náboženské hodnoty našej kresťanskej viery? Možno sa azda zmieriť s tým, ako mladí i dospelí nekriticky prijímajú produkty popkultúry? Preto skúsme v rodinnej diskusii konfrontovať televíziou šírenú popkultúru s tradičnými hodnotami a nedovoľme televízii narúšať medziľudské vzťahy.

(Spracované podľa: Televízia u nás doma – Tadeusz Zasepa, Pavel Izrael)

Adriana Lazorová

Snímka: internet

VIANOČNÝ DARČEK PRE JEŽIŠKA

Rozhodla som sa, že ako vianočný darček upletiem sveter. S chuťou som sa doň pustila. No nedarilo sa. Raz to bolo príliš veľké, raz malé, tretíkrát to nemalo formu. Až na štvrtýkrát sa mi podarilo urobiť svetrík na mieru.

Podobnú situáciu prežívam aj pri písaní môjho príspevku do nášho časopisu Pokoj a dobro. Čím prispieť, aby jeho obsah bol zmysluplný a oslovil čitateľov?

Spomenula som si ako som sa raz na začiatku adventu opýtala malého dva a polročného dievčatka, či vie, čo sú Vianoce. „Áno,“ odpovedalo dievčatko, „Vianoce, to sú darčeky.“ A mala som námet.

Avšak Vianoce nie sú iba o materiálnych daroch. Podstatou Vianoc je ten najväčší DAR, ktorý nám daruje Boh vo svojom Synovi, ktorého posla na tento svet v malom dieťati narodenom v Betleheme.

Darčeky sú však neodmysliteľnou súčasťou Vianoc. V supermarketoch sa nám ponúka nepreberné množstvo hračiek, rôzneho tovaru, námetov, ktorými môžeme obdarovať naše deti a urobiť radosť aj svojim blízkym.

Darovanie je prejavom lásky, úcty, vzťahu k tým, ktorých máme radi. Veľkosť lásky sa však nemeria veľkosťou a množstvom darčiekov, ale predovšetkým ochotou darovať sa pre iného, obetovať sa pre tých, ktorí to potrebujú, ochotou obetovať svoj čas a schopnosti pre všeobecný prospech a dobro.

V zhone priprav na Vianoce sa pokúsme trocha spomaliť, stíšiť sa

a zamyslieť sa nad tým, aký dar sme schopní pripraviť pre Ježiška. Dar pre NEHO nemusíme zháňať v obchodoch, dokonca nás ani nič nestojí. Takéto dary sú v nás, v našich srdciach. Stačí len chcieť otvoriť sa a darovať mu to, čím nás Boh obdaril – darovať mu svoj talent. Možností je veľa. Aj v našom cirkevnom spoločenstve, v našom kostole. Spomeniem len niektoré. Mnohí majú možnosť ako dar prijať výzvu a zapojiť sa do lektorskej služby pre čítanie Božieho slova na nedelňách svätých omšiach. Ponúka sa nám možnosť darovať svoj talent a svoje schopnosti pre zastúpenie v redakčnej rade časopisu Pokoj a dobro za našu dedinu.

Ježiško čaká dar aj od birmovancov, aby zodpovedne pristupovali k príprave na prijatie sviatosti birmovania a pochopili, že prípravou sa rodia základy ich vzťahu k Bohu, k životu a budovaniu si vlastnej osobnosti.

Každému z nás sa každodenne ponúka možnosť darovať mu seba. Svojou vierou, svojím životom, príkladom a láskou.

Veršom z vianočnej piesne: „Ráč prijať dary, Ježiško malý. Ráč dary prijať a nás požehnať,“ prajem všetkým požehnané Vianoce.

Mária Koňaková, Teplička
Snímka: Peter Lazor

PRÍPRAVA N

Vychovať zo svojho dieťaťa slušného človeka, kresťana, ktorý je zodpovedný za svoje skutky, nie je jednoduché. Základné návyky slušného správania, hygieny a na neposlednom mieste i svojej viery získava dieťa predovšetkým v rodine. Preto vás, milí rodičia, chcem povzbudiť k tomu, aby ste boli pre svoje deti vzorom. Už batola si vrýva do pamäte správanie rodičov. Dieťa v predškolskom veku vkladá do hry situácie, ktoré sú mu blízke, ktoré dennodenne zažíva v domácom prostredí. Potom sa čudujeme, že učiteľky v materskej škole o našej rodine toľko vedia.

Výchova z rodiny sa „vezie“ s človekom po celý život. Spôsob, akým rodičia vychovávali svoje dieťa, sa odzrkadlí aj v jeho budúcej rodine. Môžeme si povedať: „Ja nikdy nebudem ako moji rodičia!“ Bohužiaľ, kde si v podvedomí máme uložené modely správania a hoci nechtiac, správame sa podľa nich. Ak si rodičia navzájom klamú, ich dieťa si to zapamätá. Ak sa rozprávajú nevhodným slovníkom, dieťa sa naučí tieto slová a berie si ich za svoje. Ak je v rodine agresivita, násilie a týranie, dieťa to považuje za normálne. Nikto mu nepovie, že je to nesprávne či zlé. Sám na to príde až vtedy, keď je už často neskoro. Potom sa spamätáva z týchto zranení i celý svoj život.

Ja ako kresťan by som mal byť k svojmu blížnemu zhovievavý a milosrdný, ako je náš Boh milosrdný k nám. Zvlášť, keď ide o môjho manžela/manželku. Na začiatku vášho manželstva ste si sľubovali lásku, vernosť a istotu. Po rokoch ste si už možno začali „liezť na nervy“ a zabudli ste na slová, ktoré ste si sľubovali a prisahali pred oltárom. Predstavte si, že by sme my ľudia začali „liezť na nervy“ Bohu. Je to priam nemysliteľné a nemožné. Boh nás bude stále milovať, hoci ho mnohokrát urážame, padneme a nestaráme sa o svoju dušu.

Boh nám poslal na zem svojho jediného Syna, aby nás vykúpil z našich hriechov. Predstavte si, že musíte poslať vaše jediné dieťa na smrť za ľudí, kto-

A BIRMOVKU V MARKUŠOVCIACH

rí o vás nemajú záujem, plujú na vás, kľajú a možno ani vôbec nevedia, že existujete. Je to absurdná predstava, ale Boh to pre nás urobil. Dal nám svoje dieťa, aby sme my ľudia uverili, že nás miluje. Miluje nás láskou, ktorá preniká všetky pohoria, moria, kontinenty, dokonca celý svet. Náš Nebeský Otec je však aj spravodlivým sudcom, ktorý nás bude pri poslednom súde súdiť za naše hriechy tu na zemi. Na svete žijeme len určitý čas, niekto 25 rokov, iný 57 rokov a ďalší 89 rokov. Čo sú však tieto roky v porovnaní s večnosťou?

V našej farnosti sa v októbri začala príprava na prijatie sviatosti birmovania. My animátori sme začali zisťovať, čo naši birmovanci vedia, kde majú medzery a čo je potrebné ich doučiť. Bohužiaľ, zistili sme, že vo väčšine rodín sa nenachádza ani Sväté písmo, nie ešte nejaký vyhradený čas na spoločnú modlitbu.

Preto vás prosím, aby ste sa nad tým zamysleli a považovali, či by sa tá polhodinka vášho času stráveného pri televízii alebo počítači nedala využiť aj takýmto spôsobom. Skúste sa s vašimi deťmi porozprávať o tom, čo ich trápi, teší, čo vo svojom živote prežívajú. Verím, že ak sa na to podujmete, čoskoro vaše úsilie prinesie svoje ovocie.

*V modlitbách na vás myslí
vaša animátorka*

Snímka: Peter Lazor

Názory animátorov

Mladí ľudia, ktorí sa v našej farnosti rozhodli pristúpiť k sviatosti birmovania, sú skvelí, majú však svoje lepšie i horšie stránky.

Osobne si však myslím, že vek našich birmovancov je príliš nízky na to, aby dokázali zvládnuť povinnosti a vedomosti, ktoré patria k sviatosti birmovania. Veľmi ma zarazila odpoveď niektorých našich mladých na otázku, prečo neprišli v prvý piatok do kostola. Odpoveď znela: „Ale my sme nevedeli, že aj táto omša je POVINNÁ“. Ak človek, ktorý sa rozhodol prijať sviatosť birmovania, pristupuje k omši ako k povinnosti, alebo ak nevie aspoň jednou vetou či len slovom popísať, kto je Boh a čo pre neho znamená, mal by zhodnotiť voľbu prijatia sviatosti birmovania. Myslím si, že ešte nedozrel natolko, aby túto sviatosť kresťanskej dospelosti prijal.

Najväčším problémom je to, že niektorí birmovanci berú celú sviatosť birmovania ako povinnosť, nie ako možnosť dostať sa k Bohu bližšie. Naučiť sa o ňom viac a spoznať, ako nás nadovšetko miluje a čo všetko pre nás dennodenne robí.

Nie je hanbou uznať si, že človek ešte nedospel na prijatie birmovky. Veď svet sa neprestane točiť a ani nepríde tak dávno predpovedaný koniec sveta, keď sa birmovka u človeka odloží o ďalšie 4 roky. Podľa mňa je to ukážka odvahy priznať si, že na to človek ešte nemá a usilovať sa napredovať tak, aby túto sviatosť kresťanskej dospelosti mohol prijať neskôr.

animátorka Veronika

Na začiatku stretnutí ma veľmi zarazilo, že mnohí birmovanci sa nevedia modliť. Niektorí neovládajú ani základné modlitby. Na otázku, či sa doma rodiny spoločne modlia, sme väčšinou dostávali negatívne odpovede. Je smutné, že v niektorých rodinách vnímajú modlitbu a birmovku len ako povinnosť a nie ako vnútorný postoj k viere. Takmer

každý má doma počítač, ale Bibliu má sotva polovica. Chceme brať birmovku ako povinnosť, ktorú musí každý z nás absolvovať, alebo ako naše rozhodnutie prijať túto sviatosť a byť na ňu dostatočne vedomostne a vnútorne pripravený a presvedčený? To je otázka pre každého.

animátor

S veľkou vďačnosťou Bohu som prijala pozvanie na prípravu našich birmovancov na prijatie sviatosti birmovania a beriem to ako výzvu odovzdať im niečo z môjho duchovného života a tiež podeliť sa s tým, čo som pred niekoľkými rokmi zažila aj ja sama.

Vo sviatosti birmovania dostávame dary Ducha Svätého a stávame sa dospelými kresťanmi. To so sebou prináša aj určité povinnosti. Dary – talenty, ktoré pri birmovke dostávame, by sme nemali „zakopať“, ale prijať ich s láskou a čistým srdcom, zvelaďovať ich a s ich pomocou sa priblížiť k Bohu. Úplne nepodstatné, mnohokrát celkom zbytočné, sú svetské hmotné dary.

Chcela by som vyzvať rodičov birmovancov, aby sa so svojimi deťmi v rodine modlili a boli im príkladom viery a mravného života a tiež, aby im odkrývali hĺbku tajomstiev našej spásy. To, čo im vstiepie do srdca, im ostane navždy a ponesú si to ako základ do ich budúceho života.

A vy, milí birmovanci, ak to s Duchom Svätým nemyslíte vážne, prehodnoťte svoje rozhodnutie pristúpiť ku sviatosti birmovania. Pripravte si svoj „príbytok“ pre Ducha Svätého, poznajte krásy našej viery a naplno prežite to nádherné, čo vám Duch Svätý daruje. Duch Svätý prichádza iba do toho srdca, ktoré ho s úprimnosťou pozýva, nenatíska sa nasilu. Preto prijmite a následne využite všetko vzácne, čo vám Boh pripravil. Obohaťte svet a prekvaste ho kvasom viery a dobrých skutkov.

animátorka

Príprava na birmovku v Tepličke

Spolu s čitateľmi sa zamyslíme nad samotnou sviatosťou birmovania a tiež významným prvkom v duchovnom živote – modlitbou. Nabudúce budeme spoločne uvažovať nad Eucharistiou a prežívaním svätej omše.

Prečo chcem prijať sviatosť birmovania a čo ňou získam?

1. *Prijať birmovku chcem preto, lebo to chcú rodičia či starí rodičia. Alebo preto, lebo sa to patrí, ide každý a podobne. To sú časté odpovede birmovancov.*

V prvom rade musím sám chcieť prijať sviatosť birmovania a uvedomiť si, prečo ju prijímam. Nie preto, že to chcú ostatní, ale preto, že to chcem ja. Mal by som mať veľkú túžbu po tejto sviatosť kresťanskej dospelosti, ktorú nám daroval náš Pán. Tešiť sa z toho, že môžem prijať ďalšiu sviatosť. Takýto postoj by mali mať aj rodičia birmovancov a viesť svoje deti k pochopeniu sviatosť birmovania.

2. *Čo získam sviatosťou birmovania?* Chcem birmovku, pretože získam darčeky od birmovného rodiča či príbuzných. Áno, získam, ale nie darčeky, no dary od nášho Pána, dary Ducha Svätého. Mali by sme si uvedomiť, že najväčšie dary sú duchovné a nie materiálne. Kto takto prijme sviatosť birmovania, bude v ňom pôsobiť Duch Svätý. Musíme pochopiť, že dary získané pri birmovaní máme využívať a rozvíjať na slávu Božiu a pre pomoc a obohatenie blížnych i seba. Až vtedy budeme vidieť a cítiť medzi ľuďmi účinky tejto sviatosť. Vtedy budeme budovať Božie kráľovstvo na zemi.

Rozhovor s priateľom

Najjednoduchšia definícia modlitby hovorí, že modlitba je rozhovor s Bohom. Áno, je to rozhovor s naším Pá-

Snímka: P. Lazor

nom a zároveň aj priateľom – Ježišom.

Na otázku animátorky, či sa birmovanci doma modlia, mnohí odpovedali, že by sa aj modlili, ale nemajú čas. Majú veľa povinností, starostí, učenia a podobne. Myslím si, že taký názor majú často aj mladí či dospelí, ktorí už boli na birmovke.

Na modlitbu sa čas nezvýši? Uvedomujeme si, čo je podstatou modlitby? Veď je to úžasný rozhovor. Tak ako človek potrebuje dýchať vzduch, aby prežil, tak aj kresťan potrebuje modlitbu k duchovnému životu. Bez rozhovoru s Bohom je náš duchovný život mŕtvý.

Máme úžasného priateľa, s ktorým sa môžeme rozprávať neustále. Ježiš je priateľ, ktorý čaká na „linke“ vždy. S ním sa môžeme rozprávať nielen v kostole či doma, ale všade, kde sme – cestou do školy, práce, v autobuse, na zastávke, pri práci či v prírode a podobne. Na každom mieste a v každom čase. Môžeme sa mu zdôveriť so všetkými

radosťami, starosťami a pocitmi, prosíť ho, ale aj ďakovať mu. Priateľ Ježiš nás vždy bude počúvať, lebo nás nekonečne miluje.

Ak si dokážeme nájsť čas na počítač, internet, televíziu, časopisy, futbal, prečo si nevieme nájsť čas na modlitbu? Máme skvelého priateľa a nemáme na neho čas? Ježiš by mal byť na prvom mieste v našom hodnotovom rebríčku. Naučme sa duchovne dýchať modlitbou!

Prajem vám, milí birmovanci, vašim rodinám, ale aj všetkým veriacim našej farnosti požehnané Vianoce, aby sme ďakovali nášmu Pánovi, že nám poslal svojho Syna Ježiša, ktorý prišiel na svet, aby nás vykúpil. A aby sme posilnení posolstvom Kristovho narodenia vstúpili s radosťou do nového roka 2012 a prežívali ho plní lásky, porozumenia, pokoja, a tak budovali Božie kráľovstvo na zemi.

Oliver Siksa, Teplička

PodĎakovanie

Každé číslo časopisu Pokoj a dobro sa dostane do všetkých rodín veriacich z Tepličky. Preto by sme sa chceli na stránkach vianoč-

ného čísla poďakovať Viktorii Holečkovej – Varšovej za dar, ktorý nám obetovala svojou službou organistky v našom kostole.

Milá Viktória!

Vieme, že naše poďakovanie nevyváži hodnotu tvojho talentu a času, ktorý si nám venovala. Prijmi ho však ako symbolický darček od Ježiška, ktorý Ti venujú veriaci z Tepličky. Želáme

Ti osobné a rodinné šťastie, nech sa Ti v živote vo všetkom darí. Veríme, že i popri rodinných a pracovných povinnostiach prídeš vždy rada medzi nás.

veriaci z Tepličky

Ukotviť lásku v každodennom živote

V mori života je mnoho ostrovov. Jeden z nich je však čarovný. Na ňom prebývajú ľudské city. Všetky naše emócie, radosť i trápenia, spolunažívajú stáby bytosti na tomto ostrove. Tu je Nenávisť susedom Lásky a Hnev býva vedľa Radosti. Pokojný život na ostrove však jedného dňa narušila správa, že ostrov sa potápa. Všetci sa chystali vyplávať, a tak sa zachrániť. Len Láska ostala zabudnutá, osamelá. Nebolo nikoho, kto by ju prichýlil na svoju loď.

„Bohatstvo, prosím, zober ma so sebou!“ prosila Láska, práve vtedy, keď sa chystalo odplávať. „Nie, nemôžem. Mám na svojej lodi veľa zlata, striebra a drahých kameňov. Nemám pre teba miesto.“ A tak sa opýtala Hrdosti: „Hrdosť, prosím ťa, mohla by si ma zobrať so sebou?“ „Láska, nemôžem ťa vziať, u mňa je všetko dokonalé. Ty by si mohla narušiť môj poriadok a poškodiť moju krásnu loď.“ A tak sa Láska obrátila na Smútok: „Prosím ťa, Smútok, vezmi ma so sebou.“ „Ach Láska, ja som taký smutný, že musím zostať sám!“ vravel Smútok. Keď šla okolo Dobrá Nálada, bola taká spokojná a rozjarená, že ani nepočula, ako na ňu Láska volala. Zrazu ju oslovil nejaký hlas: „Pod, ja ťa vezmem na svoju loď.“

Láska bola taká šťastná a vďačná, že sa celkom zabudla opýtať svojho záchrancu na meno. Neskôr sa spýtala Poznania: „Poznanie, nevieš, kto mi vtedy pomohol?“ „Viem,“ povedalo Poznanie, „bol to Čas.“ „Čas? Prečo práve Čas?“ A Poznanie odvetilo: „Pretože len Čas vie, aká dôležitá je v živote Láska.“

Už od detstva nás učili, že sa máme správať k druhým úctivo, so sladkosťami sa podeliť, za dar poďakovať a rodičov poslúchať. Snažili sa z nás vychovať dobrých ľudí so správnymi hodnotami a srdcom ochotným pomôcť. My sme rástli a postupne sa stávali samostatnejšími. Už nie sme pod stálym dohľadom rodičov a za svoje skutky nesieme zodpovednosť. Sme síce mladí, no už sme sa mali možnosť v živote niečo naučiť. Zistiť, že keď človek hromadí len pre seba a stáva sa závislým od materiálnych vecí, nedokáže sa úprimne tešiť zo života.

Preto, ak sa ocitneme na lodi bohatstva, vieme, že s drahokamami a vzácnymi šperkami, ktoré môžu byť symbolom našich talentov, sa musíme podeliť. Tým objavíme tajomstvo, že len dávaním nadobúdame. Len keď zabúdame na seba, nachádzame seba samých.

Loď Hrdosti robí mnohým problémom. Ľudská pýcha bráni človeku pokoriť sa, priznať si chybu, ospravedlniť sa. Často to nedokážeme, napriek tomu,

že malý Ježiško v jasliach je pre nás príkladom pokory. Človek nedokáže poraziť svoju pýchu sám. Musí do svojho srdca prijať Ježiša. Jemu nič nezabránilo, aby prišiel na túto zem pred 2000 rokmi a nič ho nezastaví, aby sa sem znovu vrátil. Preto nezabúdajme, že kým čakáme na jeho druhý príchod, nič nebráni tomu, aby prišiel do našich srdiec a naučil nás pokore a láske. Musíme mu len otvoriť dvere nášho srdca.

Využime tento požehnaný čas nielen na vnímanie lásky, šťastia, pohody a pokoja, ktoré môžeme teraz cítiť, kamkoľvek sa pohneme, ale prijímame všetko, čo nám malý Ježiško prináša, hlboko do svojho srdca. Nielen pri štedrovečernom stole, ale najmä pri tichej osobnej modlitbe. Aby sme mali srdce naplnené skutočnou láskou po celý nasledujúci rok a dokázali sme z nej rozdávať všetkým, ktorí ju budú potrebovať.

*Požehnané Vianoce vám želajú
Lýdia a Michal Bušovskí
Snímka: Peter Lazor*

Udialo sa v našej farnosti

Priestor Božieho hrobu v Markušovciach

S ďalšou úpravou priestoru Božieho hrobu sa začalo 13. októbra 2011. Ukladanie dlažby urobil pán Pavol Franko a pomáhali mu pán Michal Franko a Anton Marcinko.

Veľkú pomoc pri týchto prácach ponúkla bohuznáma rodina. Všetkým vyslovujeme veľkú vďaku.

Prvá časť zreštaurovaného oltára Božieho hrobu sa priviezla 15. októbra od pána Ambróza Smotrilu, ktorý túto časť na mieste poskladal. Ostáva zreštaurovať vrchnú časť tohto oltára a sochu Pána Ježiša.

Absolventský koncert

14. októbra sa pri svätej omši uskutočnil absolventský koncert našej organistky Petry Klučárovej. Srdečne jej blahoželáme a prajeme veľa úspechov v tejto dôležitej službe.

Prenosný mikrofón v Markušovciach

Na konci októbra sa zakúpil prenosný mikrofón, ktorý je veľkým pomocníkom pri ozvučení spoločenstva mimo priestorov, kde je pevné ozvučenie. Táto myšlienka zaujala mnohé spoločenstvá v Markušovciach, ktoré pomohli zozbierať financie, aby sa myšlienka stala skutočnosťou. Poďakovanie patrí Obecnému úradu v Markušovciach, ktorý prispel čiastkou 200 €; Pohrebnému podpornému združeniu Markušovce za 75 €; Pozemkovému spoločenstvu urbárikov Markušovce za 75 €; Pozemkovému spoločenstvu urbárikov Markušovce

– Čepanovce za 75 € a Ružencovému bratstvu v Markušovciach za 75 €.

Úprava okolia kostola na Tepličke

Dňa 27. septembra sa na na zasadnutí Hospodárskej rady v Tepličke rozhodlo o výmene strechy kostola (bočné lode), oprave plota a chodníkov pred vchodmi do kostola.

Členovia hospodárskej rady preukovali cenové ponuky na výmenu strechy, dodané spoločnosťami Švestav a Milan Krčmár. Na výmenu strechy bola podľa cenovej ponuky vybratá firma Milan Krčmár.

Na konci septembra sa opravili sokle vo vnútri kostola. Opravu realizoval pán Štefan Holečko. Dňa 3. októbra sa začali práce na chodníkoch pred vchodmi do kostola a oprava oplotenia. Práce sa ukončili 10. októbra. Vyslovujeme veľkú vďaku všetkým, ktorí sa aktívne zapojili. Poďakovanie patrí Jaroslavovi Olejníkovi za piesok, betón; Ivanovi Žiškovi za prácu na omietkach; Obecnému úradu Teplička a pracovníkom VPP. V dňoch 7. a 10. októbra sa maľovalo oplotenie kostola za pomoci mnohých ochotných žien, ktorým tak tiež vyjadrujeme veľkú vďačnosť.

Prenosný mikrofón v Tepličke

Na konci novembra sa zakúpil prenosný mikrofón, ktorý sa bude používať pri pohrebných obradoch na cintoríne, ale aj pri iných príležitostiach mimo kostola. Financie na zakúpenie mikrofónu obetovali bohuznámi darcovia, ktorým vyslovujeme vďaku.

Prvé sväté prijímanie v našej farnosti

21. apríla 2012 – RÓMSKE DETI

29. apríla 2012 – LIESKOVANY

6. mája 2012 – TEPLIČKA

20. mája 2012 – MARKUŠOVCE

Rekonštrukcia veže kostola v Lieskovanoch

V dňoch 10. a 17. novembra sa konalo stretnutie hospodárskej rady v Lieskovanoch, na ktorom sa riešil problém so zatekaním vody cez vežu kostola až po strop nad oltárom. Problémom sú betónové piliere veže, cez ktoré sa dostáva voda k prekladu nad oltárom. Cez leto, keď omietka na strope vyschla, spadla. Táto skutočnosť nás priviedla k tomu, že oprava je nutná a nemôžeme ju ďalej odkladať. Preto sme sa s hospodárskou radou dohodli, že túto rekonštrukciu bude potrebné zrealizovať na budúci rok. Oprava sa bude týkať oplechovania všetkých betónových častí veže plechom titanizínok. Vo vnútri sa zateplí otvor nad oltárom, kde vzniká tepelný most, ktorý narúša omietku okolo prekladu, čím zabránime aj úniku tepla. Tieto práce bude robiť domáci farník pán Peter Mrovčák.

Rekonštrukcia bude finančne nákladná, predpokladaná suma na opravu je 5000 €. Keďže financie, ktoré máme, stačia len na pokrytie režijných nákladov (plyn, elektrina), rozhodli sme sa pre mimoriadnu zbierku na opravu. Navrhujeme, aby každý pracujúci obetoval na opravu 50 €, dôchodcovia, mamičky na materskej a nezamestnaní 25 €. Táto zbierka by sa začala od 9. januára 2012 a trvala by do konca mája. V priebehu tohto obdobia vás budeme informovať o stave zbierky. Po skončení vianočného obdobia vám podáme informácie, kde a ako sa milodary budú prijímať. Pevne veríme, že toto dielo sa nám s Božou pomocou podarí, aby sme naďalej pokračovali v odkaze predchádzajúcich generácií, a tak zachovali dedičstvo otcov.

-red-

Hospodárenie Ružencového bratstva v Markušovciach za 2011

Zostatok k 30. 11. 2010: 1.246 €

Príjmy 11/2010 – 11/2011: 2.467 €

Výdavky 11/2010 – 11/2011: 2.408 €

Zostatok k 30. 11. 2011: 1.305 €

Do príjmov sú zahrnuté: mesačné zbierky z prvého piatku a prvej nedele, milodary na kvety – Boží hrob, pokladnička ružencového bratstva a sponzori.

Výdavky: výzdoba chrámu na Vianoce, oprava sôch anjelov pri Božom

hrobe, výzdoba chrámu na Veľkú noc, výzdoba chrámu na primície, nákup farby na striešku okolo kostola, celoročná kvetinová výzdoba hrobu grófa Mariáskyho a kríža na cintoríne, doplatok za autobus na púť v Šaštíne, výzdoba chrámu na sviatok sv. Michala, Všetkých svätých, príspevok na Dominikánske centrum, rádio Lumen, prenosný mikrofón, kvety k jubileám kňazov, čistiace prostriedky a drobné potreby.

Milí Dobráčikovia,

v závere roka, najmä v silvestrovský večer, sa rozprávajú rôzne veselé príhody či vtipy. Preto sme sa rozhodli, že vám ponúkneme niečo podobné na pobavenie a možno i zamyslenie. Príbeh, ktorý nás zaujal, je iste vymyslený, hovorí však o tom... Ale to sa už dozviete sami.

Janko a jeho Macko

Svätému Petrovi pri nebeskej bráne sa práve snívalo o sieťach plných rýb, keď vtom ktosi zašramotil na dvere. „Haló, kto tam?“ volá svätý Peter. „To som ja, Janko.“ Svätý Peter sa zdvihol, otvoril a vidí proti sebe stáť maličkého kučeravca v nočnom úbore. Potom sa svätec zohol a prezeral si Janka z výšky i vyhlásil znalecky: „Oči sú zrkadlom duše.“ Náhle však spozoroval medvedíka v Jankovej ruke. „Čo je to?“ „To je Macko!“ odpovedal Janko, zadivený otázkou svätého Petra. „A ty prinášaš do neba takúto vec?“ „On nikomu nič neurobí, veď nie je živý!“ vysvetľuje Janko. „Áno, ale to nejde! Medveďa do neba!“ Janko sa znepokojil, ale náhle mu napadlo: „To je darček od svätého Mikuláša!“ Svätý Peter však trval na svojom: „Nemožno!“ Na to mu Janko detsky povedal: „Nie je dovolené deťom, ktoré zomrú, priniesť si do neba so sebou aj hračky?“ „Ach, dieťaťko, čo ti to na myseľ prichodí? Podľa formálneho predpisu nebeského zákonníka majú byť uvedení do neba len svätí!“ Janko si vzdychne: „Ach, ach, môj drahý, malý Macko. Ako by som sa mohol s tebou rozlúčiť?“

Vtom sa otvorili dvere a na prahu stál veľký svätý biskup so snehobiellou

bradou, s vysokou mitrou a striebornou berlou: „Čo to tu počujem?“ Jan-kovo srdiečko poskočilo: „Svätý Mikuláš?“ „Áno, som Mikuláš! A ty si Janko, všakže? Veď ta ja dobre poznám. Ty si bol vždy dobrý a múdry. Pred tromi týždňami som ti na svoje meniny priniesol krásneho medvedíka a Ferkovi korbáč.“ „Tu je môj Macko!“ vytasil sa Janko so svojou hračkou. Svätý Peter ich oboch prerušil: „Pomysli len, svätý Mikuláš, Janko si chce vziať do neba svojho medvedíka!“ Mikuláš sa opýtal zhovievavým tónom: „Musí sa ten zákon brať tak doslovne?“ Svätý Peter odcitoval zo zákonníka: „Práve tak ako jedine veľkňazovi bolo dovolené vojsť do svätyne svätých, tak len sväté veci je dovolené vziať do neba.“ Svätý Peter prudko vstal, chytil Janka s jeho medvedíkom a vystrčil ho pred bránu, ktorá oddeľuje nebo od predsiene a nechal dvere odchýlené. Janko bol na chvíľku priamo oslepený zlatým oslepujúcim svetlom, plynúcim z nebeských siení. Jasne rozoznal v dialke trón a na ňom vo všetkej sláve sediaceho nášho Pána. Anjeli sa hemžili od trónu skoro až k Jankovým nožičkám a spievali. Svätý Peter sa ho opýtal: „Vidíš, aké je to tu krásne? Nie je to krajšie ako tvoje medveď?“ Janko prikývol, ale potom

prosebným hlasom orodoval: „Môžem si sem vziať aj Macka?“ „To, to!“ skríkol zúfalo svätec a hlasno zavrel bránu.

Svätému Mikulášovi sa Svätý Peter zdal byť príliš tvrdým a orodoval za Janka: „Pozri ako plače, dovoľ mu vziať si medvedíka so sebou! Náš Pán hľadel tiež na tvoje slzy, Peter!“ Táto veta rozbila naraz Petrov odpor: „Nechcem mať nič s celou vecou, ponechám ju jeho patrónovi, svätému Jánovi.“ Svätý Ján sa usmial na Janka a povedal: „Prečo by nebolo dieťaťu dovolené vziať si so sebou hračku do neba? Veď náš Pán povedal: „Nechajte maličkých prísť ku mne!“ Tak Svätý Peter privolil.

Otvorila sa nebeská brána a Janko vošiel do raja s oboma svätcami i so svojím milým medvedíkom. Ale netrvalo to ani dve hodiny, ani anjeli ešte nedospievali tretí raz Te Deum, a Janko – anjeli, šepkal svätému Mikulášovi: „Daj teda Macka Ferkovi, môjmu kamarátovi!“ „Už ho nepotrebuješ?“ opýtal sa tíško svätec a usmial sa na Janka. Ten záporne zavrtel hlavičkou. Teraz bol úplne pohrúžený očami i celou svojou dušou do vidiny slávy a velebnosti nášho Pána.

(Celý text si môžete prečítať na http://ashley.web.sblog.cz/v_-_vianocene_pribehy/)

Vieš koľko rozdielov je na obrázkoch?

Ak uhádneš, ozvi sa nám.

Na záver krátky vtip:

Príde pán farár na omšu a sťažuje sa: „To nie je možné! V kostole ani noha, miništrantov nikde! Dokonca ani kantor neprišiel! Kto bude teraz hrať?“ Kostolníčka: „Slovensko s Kanadou!“

Založené 1999

fotoobjektívom

Úprava okolia kostola na Tepličke

Časopis vyšiel aj vďaka finančnej podpore Obce Markušovce.

Vydáva Rímskokatolícky farský úrad Markušovce pre farnosť Markušovce a filiálky Teplička, Pod Teplička a Lieskovany. Zodpovedná redaktorka: Mgr. Monika Hodnická. Redaktori: Mgr. Adriana Lazorová, Peter Lazor, Lýdia Bušovská a externisti. Sadzba a grafická úprava: Ing. Peter Hamrák. Technické spracovanie: Tlačiareň Kežmarok. Jazyková úprava: Mgr. Barbora Klučárová. Odborný konzultant: Mgr. Ondrej Švančara, Imprimatur: Prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup, BÚ 16.2.1999, č. prot. 113/99. Registrované OÚ, odbor školstva a kultúry v Spišskej Novej Vsi, reg. č. 2/99. Náklad 1000 kusov. Adresa redakcie: Rím. kat. farský úrad, Michalská 52, 053 21 Markušovce. Nepredajné. E-mail: info@pokojadobro.sk <http://www.pokojadobro.sk> Redakcia si vyhradzuje právo upravovať príspevky. Nevyžiadané rukopisy nevraciam.

Pax et Bonum